

Det mörka ljuset

Det är mörkt i båten och iskall vind slår igenom min hud medan månskenet reflekteras på det skrämmande svarta havet. Jag är osäker på om vi kan klara denna farliga och orofyllda resa. Omkring mig sitter ett par hundra människor som flyr bort från orättvisan och faran som de har upplevt i sin moderjord. De flyger, de flyger i deras fantasier som är full av drömmar som de vill uppnå när de når slutet av vägen. De flyr i deras drömmar men egentligen sitter de på en båt där de riskerar att förlora sina liv, men de riskerar sina liv för att tjäna ett liv.

Ljudet från vågorna och båtmotorn är allt jag hör och plötsligt känner jag hur min mors armar sveper runt mina och min lillasysters axlar, hon håller oss som om alla hennes känslor läckte just i det tillfället.

-“Det är bara lite kvar mina älsklingar, orka lite längre bara,” viskar hon och försöker dölja sin oro.

-“Men jag är hungrig mamma,” säger lillasystern bekymrat.

Min syster får inget svar. Jag kollar i min mammas ögon och ser tårar som faller ner för hennes kinder. Tårarna berättar mer än tusen ord, de säger att vi inte har någon mat kvar på båten, de berättar att min mamma är orolig. Under de hela 15 år jag har upplevt så har jag endast sett min mor så pass ledsen två gånger förr. Den ena gången när hon fick reda på att min far hade cancer och den andra när canceren besegrade honom.

Varje minut åker båten snabbare och avståndet till drömstranden minskar. Ungefär 3 timmar har passerat och vi ser knappast ljuset från drömstaden bakom stranden som vi är på väg till. Nu förändras människors ansiktsuttryck från frustration och utmattning till lite glädje och hopp.

Jag kollar ner på min klocka och ser att två timmar har gått efter de senaste tre timmarna, solen börjar lysa och havet tar sin blå färg istället för sin olyckliga svarta färg och vi närmar oss stranden. Kaptenen förklarar att ungefär 12 timmar återstår av resan, och min mamma kollar på oss med synd och sorg. Medan vi sitter och väntar försvinner solen och svarta havet återvänder. Jag hör ett konstigt ljud från båtens botten, men jag ignorerar det eftersom jag antar att det endast är en stark våg. Plötsligt känner jag vatten under mina fötter, men inte bara jag utan alla på båten. Jag böjer på nacken och vänder min syn mot mina blöta skor. Alla

hundratals människor i båten får panik, och tårar faller from barns ögon som regn som faller ner från en svart himmel.

“Ta det lugnt, ta det lugnt! Rör inte på er mycket, annars sjunker båten!” hojtar kaptenen.

Min mamma drar oss nära hennes famn, och hennes tårar faller på mitt hår och håller oss som om vi är det sista hon har i livet. Just nu räcker vattnet mina fötter och nära mina vrister. Kaptenen utbrister att vi sjunker från den tunga lasten på båten.

“Kasta alla eran saker till havs så vi kan minska båtens vikt,” skriker kaptenen.

Alla slänger sina saker till havet men vi får inget positivt resultat. Vi kan fortfarande se ljuset från stranden som nu inte spelar någon roll längre, utan alla vill bara överleva.

- “30 personer måste hoppa i och simma resten av vägen för att båten inte ska sjunka,” skriker kaptenen igen.

-“Alla vuxna måste hoppa och alla barn stannar kvar på båten!” ropar en av personerna som sitter i båten. Min syster vänder sin blick mot min mamma.

-“Lämna inte oss,” viskar hon sorgset.

Många män och kvinnor börjar hoppa medan jag fortfarande känner min mors händer runt mina axlar. Jag vill inte tappa denna känsla av säkerhet som jag får av hennes långa hår som kittlar min kind. Tyvärr lossnar greppet av hennes händer runt mina axlar och hennes hår känns inte på mina kinder längre. Hon ger mig en puss och system på kinden med hennes varma läppar.

- “Ta hand om din syster” viskar hon i mitt kalla öra.

Efter några sekunder hör jag ljudet från en kropp som stöter i vatten. Min syster börjar skrika så högt hon kan.

- “Mamma, kom tillbaka!” skriker hon. Men igen så får hon inget svar.

Båten stadgas och vi lyckas rädda den från att sjunka, men mitt hjärta och mina känslor krossas. Det enda som jag kan tänka på är min mamma som riskerade sitt liv för att rädda oss. Vi kom äntligen till stranden och där väntar alla på de som hoppade. Endast ett fåtal människor som hoppade klarar sig. Men min mamma var inte en av dem. Jag kollar bakom mig och ser ljuset från drömstranden men det lyser inte lika fint längre för det enda som jag känner i mitt hjärta är mörkt.

Resan till paradiset styrdes av djävulen. Min mamma offrade sitt liv så vi tjänar frihet.